

И не щеше ко Отцѣ да ѿде,
 Ни при майка въ домѣ да пребѣде:
 Но заедно со свекрѣва бѣше
 Оу камара, и съ неѣ плачеше.
 Аглаѣда плачеше за сына
 Возлюбленна, и единородна.
 А невѣста зарадѣ своё вдовство,
 Изливаше слѣзы премножество.
 И не бѣше долготѣ времѣне,
 Ни срѣдникѣвъ тѣлько оутѣшеніе
 Въ возмѣжности, да ѿмѣ плачѣ воспѣти,
 Ни болѣзнь сердечна оукротити.
 Но колико минѣваше времѣне,
 И не чѣха любѣзнагѣ ѿме,
 Тѣлько быше за него плачѣха,
 И съ жарѣ тѣплым камѣмъ негѣ бѣха.
 „Горе! оубы! дѣмаше невѣста;
 „Живомѣжна вдова безрадостна!
 „Коль

остави свекрѣва своё оу жалость. Но ѿ
 землѣ мѣавѣтска съ неѣ заедно ѿтиде
 во Виллеѣмѣ, и за докродѣтель неѣна по
 совѣтѣ Ноомѣны посѣгна за воѣза, съ
 когѣто роди Свѣда, коѣто стѣна дѣдѣ
 на прѣрока и црѣ Давѣда. Какѣото дѣма и
 бѣлѣстѣ Матѣѣй: „воѣзъ роди Свѣда ѿ
 Рѣды, Свѣдѣ же роди Іессѣа, Іессѣй же
 роди Давѣда Царѣ.“